

[Voigt]

under det kommende udvalgsarbejde bliver stillet andre forslag om, hvordan vi kan løse problemet.

Den 4. februar 1976, hvor vi havde en forespørgselsdebat, sagde den daværende indenrigsminister (Folketingstidende 1975-76, sp. 5194):

»Ingen kan stå op med løftet pegefinger og sige, at vi har den løsning, som er rigtig. Ingen kan med rimelighed sige, at den indsats, der er øvet, ikke har været god og rimelig. Ingen kan med rimelighed påstå, at stofmisbrugsproblemet ikke er søgt imødegået. Dette viser sig ved, at der er en stagnation ...«

Jeg kan være enig i disse betragtninger, men jeg kan naturligvis ikke være enig i, at ministeren dengang sagde – og det er altså 5 år siden – at der var en stagnation. Problemet er blevet over 100 pct., for ikke at sige et par hundrede procent, større siden dengang; så stor har tilgangen været, bl. a. fordi vi igennem de senere år har fået en meget voldsom tilstrømning af heroin.

Men jeg vil gerne ved denne debat rette en tak til de behandlere, der rundt omkring gør et stort stykke arbejde for at afgifte folk med de midler og medikamenter, de nu engang har til rådighed. Jeg vil gerne citere fra Politiken den 20. november 1980, hvor hr. Løvetand har skrevet en artikel. Hr. Løvetand har jo været med i behandlingen af narkomaner, dels igennem Christiania, dels igennem Klub 47 på Amager og dels igennem Kirkens Korshærs ungdomsafdeling. Hr. Løvetand skriver:

»Mit bud er tvangsanbringelse et år, og hvor de første 14 dage skal bestå af afgiftning (nedtrapning), og så ellers den samme beskæftigelse, som man får som rekrut de første tre måneder inden for militæret. Hvis de ikke VIL hjælpes, så må samfundet hjælpe dem, for det er på alle måder uacceptabelt at være narkoman, fordi det også berører andre. For min skyld kan folk godt tage sig af dage, som de vil, hvis det er en alvorlig beslutning, men man skal ikke lade det gå ud over andre, og det kan ikke undgås som stofmisbruger.

Mit forslag er, at man sætter loft over behandlingsforsøgene, 10-20 eller 30 forsøg, så må det være slut, så falder hammeren, men vi er jo åh så liberale og forkæler de gennemjuncede kroppe og apatiske og slappe

hjerner med forsøg efter forsøg, det er vanvittigt. Også her må der være en konsekvens, og her er i hvert fald et debatoplæg!«

Jeg beder folketinget om at betragte det forslag, vi netop har behandlet, på samme måde, nemlig som et debatoplæg. Vi mener ikke, at vi på dette område har ret til at tage patent på at sige, hvad der er det rigtige, men vi vil gerne snarest muligt have nogle andre forslag, for det, der er sket i debatten, er jo, at man har gennemkritiseret vores forslag på kryds og tværs, men vi har ikke hørt ét eneste forslag om, hvordan man vil løse det forfærdelige problem, der rider Danmark som en mare. Det synes jeg indenrigsministeren skylder folketinget, for ikke at sige Danmarks befolkning, også bl. a. på baggrund af de udtalelser, som ministeren jo offentligt har fremført. Jeg kan love ministeren, at vi skal medvirke til i meget positiv ånd at støtte andre initiativer, der måtte komme, for vi må videre med dette problem. Jeg mener, det er negativt at stå stille. Vi har her fremsat et forslag om, hvordan vi mener problemerne skal løses. Det er trods alt et skridt på vejen, og det kan vel aldrig være negativt at være på vej.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne gøre to bemærkninger til hr. Voigt. Den ene i anledning af det, hr. Voigt sagde om, at vi respekterer – underforstået inden for fremskridtspartiet – at andre mennesker har en anden holdning. Det var ikke ligefrem respekt for min opfattelse af tingene, der prægede hr. Erlendssons indlæg. Jeg fik at vide, at jeg var »bedrevidende«, fordi jeg er »uvidende«, og at jeg var »troende hashliberal«. At det sidste er urigtigt, føjer jeg bare til for en ordens skyld. Så det med respekten for andre menneskers opfattelse af, hvordan problemerne skal løses, giver jeg ikke så meget for; jeg kan ærlig talt ikke rigtig tro på det.

Hr. Voigt siger videre, at man foreslår en løsning. Ja men hvis dette forslag kunne løse problemerne, ville det få en helt anden modtagelse. Det, det åbenbart kniber for hr. Erlendsson og hr. Voigt at forstå, er, at vi ikke tror på, at det er en løsning, og når vi ikke tror på det, er vi altså »uvidende« eller »troende hashliberale«. Jeg ved ikke, om jeg skal le eller græde ved denne situation, og hr.